

על האוטובוס של אגד בדרך לאילת

נדרה

פגעו...! מרדכי עופר, הנהג השני, מצביע על שניים מתוך ששה חורי שכוונו אל הנהג על ידי התוקפים ואשר אחד מהם פצע אותו בידו.

1371 של אגד המתין ללוחי המזויין. הוא עזב את באר-שבע בשמונה וליד אחת ההצטלבויות הסמוכות לעיר חיכה לחיילים שילחמו עד אילת. מרחוק זיהו נקודות שחורות, שהתקרבו במהירות: שני ג'יפים מזוינים במקלעים. בכל שלושה חיילים. השיירה יצאה לדרך: גיפ אחד קדימה, האוטובוס באמצע, הגיפ הסיור בסוף.

אוטובוס היה מצב הרוח. כרגיל, מצויין. שני הנהגים, שהתחלפו ליד ההגה, טסעים את הדרך הארוכה. דויד פרידמן, הותיק בין השניים והאחראי לקי, ניסר למרדכי עופר, שזה מקרוב עבר לקי אילת מקו מיוחס פחות.

זיה קצרה בעין-חוציב, המשיך האוטובוס דרומה. הגיריקנים שעל הגג ניטלטלו קימו רעש מתמיד. דויד החליט לפעול. הוא טיפס על הגג, קשר את הגיריקנים, ותוך כדי נסיעה — דרך החלון האחורי.

אל ההגה. בעין ידבי, נעצר האוטובוס למנוחה קצרה. יושביו החליפו בדיחות עם אנשי הגיפ הקדמי, שהמתין ליד שער הכניסה לחמה החקלאית במקום. כעבור כמה דקות יצא הגיפ קדימה, כשזנב אבק סמיך מתמשך אחריו. האוטובוס זינק בדהרה אל תוך האבק. לפתע נשמע מטח יריות.

על מה שארע בקילומטר ה-102 סיפר אחד מנוסעי האוטובוס לכתב העולם הזה באילת: עזבנו את עין יתב בשעה 11. נסענו במי הירות הרגילה. באוטובוס שרר מצב רוח מצויין. היתה אתנו קבוצה קטנה של תיירים אמריקאיים, ששאלו שאלות בחצי אנגלית חצי אידיש. לפתע, שמעתי יריה. אחריה עוד אחת. הקול נשמע מצד מזרח. הורדתי את ראשי אל מתחת לספסל. אחרי שניות ארבע, הרמתי אותו.

הבחורה שישבה בספסל שלפני, היתה פצועה. היא מלמלה משהוא; ראיתי הרבה דם נוזל מגבה. גם דויד הנהג היה פצוע. הוא לחץ בכוח על הגאז, קלט את זמזום הכדורים מסביב, הרגיש בדם הזורם מכף ידו, המשיך בנסיעה מהירה והוציא את האוטובוס מכלל סכנה.

הבחורה שישבה מלפני מלמלה כל הזמן: "הוא הרג אותי. הוא הרג אותי." היא היתה בלי הכרה. בפעם הראשונה בחיי ראיתי אדם גוסס. זה היה נורא. נתתי לה לשתות, שפכתי עליה מים קרים. היא כבר לא הרגישה. כשהגענו לעין רדיאן, היתה כבר מתה.

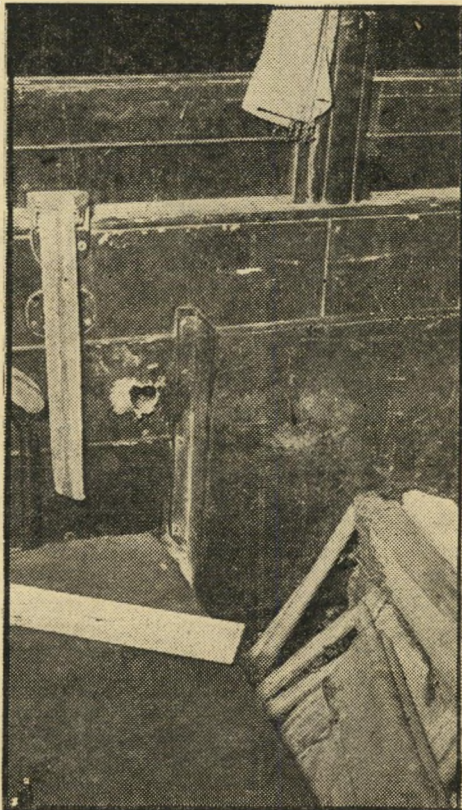
עוד כמה נוסעים נפצעו. הושטנו להם עזרה ראשונה, קרענו חולצות, השתמשנו במעט התחבושות האישיות שנמצאו במכוונה. המשכנו לאילת, הגענו בנסיעה מהירה ביותר למרפאת קופת חולים. ד"ר קונפינו, הרופא היחידי במקום, קבע: "היא מתה". התרחקתי מן המקום, כשבחור צעיר עיכב אותי ושאל אם באתי באוטובוס. כשעניתי בחיוב, התחיל לחקור אותי לתיאורה של הבחורה שנפגעה. התחלתי לתאר לו אותה. לפתע הוציא מכיסו תמונה ושאל: "זוהי?" הבנתי שזה בעלה. לא ידעתי מה לומר לו. "הגחיות נמצאות במרפאה," עניתי ו- מיהרתי להסתלק מן המקום.

הדרך האחרונה. ארבעה תושבי אילת נושאים גופה על אלונקה. גופות ארבעת הנרצחים הועלו למסוס מיוחד, שהגיע זמן קצר לאחר המקרה, כדי להעביר אותן צפונה, לקבורה. נושאי האלונקה חובשים ממחטות.

אחד שניצל. אחד מנוסעי האוטובוס עומד על כנף המכונית בהגיעה לאילת, מתאר לתושבי המקום שהתאספו, את פרטי ההתקפה בק"מ ה-102.

פתח המוות. פתח היציאה של הקליע שהרג את תרצה זרחי נראה בבירור, מימין לרצועת חלון האוטובוס. לולא התכופה קדימה, לא היתה נפגעת.

וע בנהג. העובדה שכל הפגיעות יעותיהם, על אף הנסיעה המהירה.